

[Wilhelm]

dende har nogen som helst forsvarsmuligheder over for det, mener jeg nok man kunne lade sig inspirere af dette ændringsforslag nr. 3 til at prøve at sætte ind over for.

Lis Starcke (DR):

Vi er i retsforbundet godt tilfreds med de ændringsforslag, der er stillet, både justitsministerens og det af udvalget stillede, som er tilrådt af justitsministeren, det ændringsforslag, der går ud på, at voldsorfes navn og adresse ikke bekendtgøres i bladene.

Angående det, der er blevet sagt om, at det ville være ønskeligt også med bedre bistand til andre volds ofre, vil jeg sige, at retsforbundet vil støtte et sådant forslag, hvis det kommer senere. Vi er godt tilfredse med ændringen her af retsplejeloven i denne retning.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg er meget tilfreds med de ændringer, der er sket med lovforslaget siden dets fremsættelse – de forbedringer, som det er udtryk for. Jeg vil gerne sige tak til udvalget for den indsats, der er gjort, og for det interesserede arbejde, der er gjort.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen, at dette er det første område, hvor der bliver tale om at yde særlig bistand til ofre for vold, og jeg vil være meget opmærksom på, om der i løbet af rimelig kort tid måtte dukke så mange erfaringer op, at der kan være grund til at udvide området. Jeg vil ikke i dag udtale mig om, i hvilken retning udvidelserne fortrinsvis kunne tænkes at gå. Men ofre for vold er en gruppe, som folketinget bør interessere sig meget for, hvilket også alle ordførere i øvrigt har givet udtryk for i dag.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg tror ikke, vi i dag skal fortsætte så meget længere her i salen med at drøfte disse forhold, men vi bør være opmærksomme på alle sammen, at vi ikke har løst alle problemer ved at gennemføre det lovforslag, vi drøfter her i dag, og som vi gerne gennemfører.

Hr. Wilhelms bemærkninger om beskyttelse også for den sigtede er årsag til, at jeg kommer herop igen. Jeg tror egentlig ikke, der er så stor forskel på det, som hr. Wilhelm og jeg mener derom. Det er helt givet,

at indtil man er dømt, er man i princippet uskyldig, det er korrekt. Men spørgsmålet, som jeg rejste, og som jeg ønsker at gå videre med, er, om der ikke ved en hurtigere retsforfølgning – der ikke af den grund behøver at give afkald på nogen som helst form for beskyttelse for den, der er under sigtelse og senere under tiltale – kunne nås noget ved, at man lod reaktionen komme hurtigere efter gerningen. Jeg vil gerne være med til, så længe retten sidder, at bevare den størst mulige tavshed, men til gengæld effektivt nå til, at man også får beskyttet offeret gennem en hurtig retsforfølgning.

Det er påvist, som jeg nævnte det, af rigsadvokaten m. fl., at netop det forhold, at der hengår så lang tid mellem gerningen og den sanktion, som samfundet kommer med, gør, at man måske slet ikke føler den samme forbindelse mellem det, der er begået af galt, og så det, at man bagefter skal sone det. Jeg tror, man gør mere skade end gavn ved ikke at sørge for, at reaktionen følger ret hurtigt derefter. Jeg vil gerne understrege, at også den, der er sigtet, har krav på beskyttelse og fuld støtte, indtil dommen er faldet; det er så givet, som noget kan være. Derfor tror jeg, at forskellen mellem det, hr. Wilhelm gav udtryk for, og det, som jeg ønsker, ikke er så stor, som det kunne synes.

Knud Lind (FP):

Når hr. Bernhard Baunsgaard nævner, at justitsministeren flere gange skulle have bekræftet hr. Bernhard Baunsgaards bemærkninger – og måske utroværdige påstande – må jeg i sandhedens interesse oplyse, at justitsministeren ved førstebehandlingen – folketingets forhandlinger sp. 2010 – siger:

»Jeg går ud fra, at når hr. Bernhard Baunsgaard siger, som det bliver sagt, at der er sket en ændring af ordlyden i et bestemt afsnit i politiets lærebog, så har hr. Bernhard Baunsgaard belæg for sin udtalelse.«

Nu forsøger hr. Bernhard Baunsgaard ligesom at skyde det over til justitsministeren. Jeg vil godt sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg for 8½ minut siden ringede ud til politiskolen og fik læst afsnittet op, og jeg vil godt bede hr. Bernhard Baunsgaard om at komme op og afkræfte det, han nævner her.

Tidligere har hr. Bernhard Baunsgaard nævnt, at op imod midten af 1970erne blev